

Més de
2.000.000
d'exemplars
venuts a tot
el món

Cor de coco

Cathy Cassidy

The
chocolate
box girls

Estrella Polar

Cor de coco

Cathy Cassidy

Traducció
d'Anna Llisterri

Estrella Polar

© del text: Cathy Cassidy, 2013

Títol original: *The Chocolate Box Girls. Coco Caramel*

© de la traducció: Anna Llisterra, 2016

© de les característiques d'aquesta edició: 2017, Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar, Avinguda Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: març del 2017

ISBN: 978-84-9137-205-9

Dipòsit legal: B. 2.625-2017

Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre és cent per cent lliure de clor i està qualificat com a paper ecològic.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

1

Diuen que una família és com la xocolata: en general és dolça, però pot portar moltes coses a dins. I en el cas de la meva família, Déu n'hi do el que hi porta... I després diuen que jo sóc la més esbojarrada! Sí, és clar.

També diuen que la vida és com una capsa de bombons, i que no pots esperar que el següent que agafes sigui exactament del que a tu t'agradaria. A mi això em sembla una mica ridícul; i tenint en compte que la meva mare i el meu padastre, en Paddy, es dediquen a fer trufes i bombons, bé..., crec que dec saber de què parlo. Val més triar només els teus gustos preferits, encara que no vinguin en una capsa elegant. Amb una mica de planificació, pots aconseguir el que vols, sense sorpreses desagradables. És ben senzill.

Em recolzo al tronc de l'arbre i deixo el violí a la falda.

He acabat d'assajar ara mateix. Només fa un any que toco i, com que la meva família no és gaire amant de la música ni tampoc gaire tolerant amb les violinistes principiants, no em deixen practicar dins de casa.

Casa nostra, Tanglewood, és un allotjament turístic, i la mare diu que si toco podria molestar els hostes, i que no es pot permetre perdre clients per culpa del violí. És una mostra de la mena de coses que he de suportar perquè només un o dos hostes van arribar a queixar-se, i això va passar fa segles, quan tot just començava. Ara ja em surt molt més bé i el so que faig quan toco no s'assembla gens a escanyar gats ni res per l'estil.

Últimament, el negoci de les habitacions ha baixat una mica, ara que l'obrador de xocolata agafa força; per tant, no entenc de cap manera per què ens hauríem d'amoïnar per perdre un o dos clients que probablement tampoc no tenen gens d'oïda. Però, igualment, em fan fora de casa i he de practicar a l'aire lliure, dalt de l'arbre que m'agrada més per enfilar-m'hi, un roure. És un arbre força còmode perquè hi ha una branca ampla que neix al tronc principal i creix en un angle gairebé recte. Hi he afegit un coixí de les cadires del jardí i si vull puc posar les cames damunt del tronc i repenjar-m'hi com si segués en una butaca vella i plena de bonys.

O puc deixar les cames penjant, com faig en aquest moment, i mirar el terra de sota per entre les fulles.

Som a l'octubre, la setmana de vacances de meitat de trimestre s'està acabant, i les fulles són de centenars de tons daurats, carabassa encès i vermell. No es pot negar que fa fresca, i porto un jersei, bufanda i gorra de llana. Encara no fa prou fred per portar guants, però aviat en farà. Si mai heu intentat tocar el violí amb guants de llana de ratlles vermelles i negres, sabreu que no va gens bé.

Podríeu pensar que la meva família tindrà pietat de mi i em deixarà practicar dins de casa, però no n'hi ha cap possibilitat. De vegades crec que són uns ignorants.

Les meves amigues de l'escola creuen que la meva família mola, però no en saben ni la meitat. La mare i en Paddy sempre van enfeinats i atabalats, fent equilibris amb lloguers d'habitacions, comandes de xocolata, idees per a noves trufes i dissenys per a les capses pintades a mà. Pel que fa a tenir quatre germanes..., bé, això pot ser complicat de debò, sobretot quan ets la més petita.

Com ja he dit, a la meva família, t'hi pots trobar moltes coses.

La Honey, la meva germana més gran, fa un gust més amarg que dolç, clarament: per fora sembla que sigui molt bufona, però per dins és molt rebel. És com si no tingués cap límit, ni tampoc cap norma. L'estiu passat va provocar accidentalment un incendi i va intentar fugir de casa; al cap d'unes quantes setmanes va

passar tota una nit fora i va fer campana el primer dia de classe. Tothom es va pensar que s'havia tornat a escapar i la policia i els serveis socials hi van haver d'intervenir. Aquestes coses fan por. Ara sembla que torna a estar calmada, però quant li durarà?

La meva germanastra, la Cherry, ara és molt guai, però quan va arribar, fa un any, li costava força distingir entre la realitat i la ficció. També li costava molt no acostar-se més del compte al nòvio de la Honey, i ara ells dos són parella. Per a la Cherry això està molt bé, però per a la Honey no tant: des que en Shay va deixar la Honey, ella ha sortit amb pràcticament tots els nois de Somerset, i com menys bon partit siguin, millor. Fa poc, la Cherry i en Shay van tallar durant una setmana i van córrer rumors que era per culpa de la Honey... Però ara tornen a estar junts, més reforçats que mai. No m'interpreteu malament, la Cherry em cau molt bé, però m'hauria agradat que no s'hagués quedat penjada d'en Shay Fletcher.

Bé. A la meva germana Skye li agrada vestir-se amb roba de noies mortes, o «d'època», com diu ella. L'any passat, es va penjar d'una mena de noi fantasma imaginari; aquest any té un nòvio a distància, a Londres, i no paren d'escriure's i enviar-se missatges de mòbil i per correu electrònic. Si voleu la meva opinió, crec que s'hauria d'haver quedat amb el fantasma.

Pel que fa a la Summer, la bessona de la Skye, abans jo em pensava que ho tenia tot: era guapa, popular,

amb talent, tenia grans somnis i força de voluntat. Li havien donat una beca per estudiar interna en una escola de ballet aquest trimestre..., però ho va deixar perdre tot, no va suportar la pressió. El seu somni es va convertir en un malson, i ara encara lluita per sortir-ne. Últimament, la Summer és com l'ombra d'una noia, fràgil, trencadissa, perduda. Agafa miques de menjar com si es pensés que pot estar enverinat i els altres hem d'anar de puntetes al seu voltant fent veure que no hi ha cap problema quan tots sabem que de fet hi ha un problema molt gros.

La Summer va sempre amb l'Alfie Anderson, que no podria estar més lluny de molar; és la mena de noi que et tira sal en lloc de sucre a la xocolata desfeta i es pensa que fa gràcia. De debò que a mi no me'n fa, i no en tinc ni idea de què li veu, la Summer.

Els nois només porten problemes: si ara mateix desapareguessin de la faç de la Terra, la Honey, la Cherry, la Skye i la Summer segurament serien molt més felices i molt més divertides. Personalment crec que et pots refiar molt més dels animals, i compensen més.

Miro per entre les fulles el gos Fred, que espera pacientment al peu de l'arbre, mentre la Ximpleria, la meva ovella mascota, rosega l'herba d'allà a la vora. Ho veieu? Els animals són fidels. No els importa si toques unes quantes notes falses quan assages amb el violí. Mai no et jutgen, i mai no et deceben.

La gent pot aprendre molt dels animals. Sé que les

meves germanes no són perfectes, però me les estimo i els sóc fidel. Si algú diu res dolent d'elles, les defensaré fins a l'últim alè.

El problema de ser la més petita és que la gent no se't pren mai seriosament. Et quedes atrapada per sempre en el paper de la criatura de la família, cosa que pot ser realment irritant. Però ja ho veuran. Tinc tota la meva vida planificada i estic força segura que serà fli-pant.

Vull treballar amb animals: faré de voluntària i salvaré espècies en perill d'extinció. Ja he començat a posar-m'hi, perquè, ho hem de reconèixer, se'ns està acabant el temps. Dilluns vendré pastissos a l'escola per ajudar els pandes en perill, i abans de les vacances vaig engegar una recollida de firmes per salvar el rinoceront blanc. Vaig recollir dues-centes trenta-tres signatures, i les vaig enviar totes al govern per correu urgent.

Quan hagi salvat l'ós panda, el rinoceront blanc i un grapat d'animals en perill més, estudiaré per ser veterinària i acabaré vivint en una gran casa a la vora del mar (una mica com Tanglewood), tindrè cavalls i tocaré el violí sempre que vulgui. Dins i fora de casa.

Sé el que vull, i no em sembla demanar massa.

Si la vida és una capsa de bombons, només he d'assegurar-me de triar amb compte els que agafo. ¿Per què perdre el temps amb crocants i cruixents de toffee que et poden trencar les barres, quan en canvi pots

menjar alguna cosa que realment t'encanta? M'agraden la majoria de trufes que el meu padrastre, en Paddy, fa per a la seva empresa, The Chocolate Box, però la trufa de caramel que va inventar per a mi quan vaig fer dotze anys, ja fa temps, sens dubte és la millor de totes.

Si la meva vida ha de ser una capsa de bombons, la planificaré bé i m'asseguraré de triar sempre els de caramel, amb aquella dolçor suau i intensa alhora.

2

munto una taula al passadís de l'escola d'Exmoor Park, la tapo amb unes estovalles de quadres blancs i vermells i a la part de davant hi penjo la pancarta que he fet a mà, amb la frase «Salvem els pandes gegants». Aleshores poso les safates i distribueixo els meus *cupcakes* casolans, que he decorat amb caretes de panda blanques i negres. Qui s'hi podria resistir?

—Fan més bona cara que els de balena que vas fer l'última vegada —comenta la meva amiga Sarah—. De fet, aquests són molt bufons. Quant en cobrem? Deu penics? Vint penics?

—Trenta penics, o dos per cinquanta penics —decideixo—. És per a una bona causa, oi?

És el primer dia després de les vacances d'octubre i a la Sarah i a mi ens han deixat sortir de classe d'histò-

ria deu minuts abans per muntar la paradeta, i així podrem aprofitar al màxim l'estona de pati quan soni el timbre.

La Sarah desembolica un pastís de xocolata fred i jo hi poso un pa de pessic farcit i no gaire llis, una llauna de pastissets cruixents de xocolata i una capsa de galletes que m'han quedat una mica massa dures, pel meu gust. En aquests moments els meus amics sempre fan pinya i s'espavilen per fer alguna contribució. Distribueixo els fullets fets a mà, explicant per què el panda gegant corre perill i necessita la nostra ajuda. He après, a còpia de fracassos, que als meus companys d'escola poques vegades els impressionen els meus esforços per recaptar fons amb activitats com ara caminades o moments de silenci. És molt més fàcil que afluixin la bossa si hi ha pastissos pel mig.

—Molt bé —diu la Sarah—, trenta segons i comencem. Vigilem aquells nois de sisè curs, estic segura que l'últim cop em van pispar les barretes de cereals!

—Ningú no gosarà endur-se ni una molla mentre jo vigili —li asseguro.

Em col·loco la gorra de pell sintètica en forma de cap de panda i poso les espatlles ben rectes, a punt de plantar cara.

—Vinga! —li dic a la Sarah—. Pels pandes!

Sona el timbre i el passadís s'omple de seguida. Se sent l'olor dels pastissos i tothom s'amuntega al voltant de la parada; agafen *cupcakes* de panda i trossos de

pa de pessic i fiquen monedes calentes i enganxoses dins la llauna dels donatius.

Una nena petita i bufona de cinquè curs compra tota la llauna de cruixents de xocolata per cinc lliures, perquè és l'aniversari de la seva mare. Aleshores veig un murri de sisè, dos cursos per sota del nostre, que intenta endur-se d'amagat un parell de trossos de pastís fred de xocolata, i li agafo el canell amb fermesa.

—Cinquanta penics, sisplau —li dic amb veu dolça—. Tots els beneficis són per ajudar els pandes gegants!

—Ajudar-los... a què? —pregunta ell mentre posa els diners a contracor.

—A sobreviure —li explico pacientment—. Gairebé s'han extingit perquè estan tallant els boscos de bambú i els pandes mengen sobretot brots de bambú.

—I per què no mengen una altra cosa? —pregunta el nen—. Peix fregit amb patates. Big Macs. Pastís de xocolata.

Giro els ulls en blanc, mirant de no perdre la paciència.

—No poden —li explico—. Són pandes, no persones. El que han de menjar són brots de bambú, i l'home està destruint el seu hàbitat. Els hem de salvar!

Ara l'expressió del nen és més dura.

—Si això és veritat, llavors no hauries de portar una gorra de panda —diu—. Sincerament és repugnant —fa, i s'allunya mentre engoleix el pastís.

Realment, els nois són desesperants i tirant a cur-tets, sobretot els de sisè.

I els de secundària no és que siguin gaire millors. En Lawrie Marshall s'ha anat obrint pas fins a primera fila, i està llegint el meu fullet sobre els pandes amb una expressió burleta i fastiguejada a la cara.

En Lawrie és el noi més sorrut i malcarat que he conegut mai. És un solitari, que irradia unes ones de ràbia continguda que mantenen a distància tant alumnes com professors. Si fos una trufa, seria un dels experiments desastrosos d'en Paddy: xocolata negra farcida de cogombrets i pega dolça, o alguna combinació igual d'horrible.

Deu ser llaminer, però, perquè apareix sempre que munto la parada de pastissos.

—Com és que et penses que pots canviar el món amb pastissos? —rondina, ahora que posa quatre *cupcakes* en una bossa de paper i ens dóna una moneda d'una lliura.

—Doncs ho penso, i ja està —dic—. Em preocupo pels pandes, i tot el que pugui fer per conscienciar més la gent i recaptar diners hi ha d'ajudar.

—Ah —fa en Lawrie—. De totes maneres, què se suposa que és la decoració blanca i negra? Toixons?

—Cares de panda —dic amb les dents serrades—. Evidentment.

—És clar —fa ell amb un grunyit—. Però no t'hi penses guanyar la vida, oi?

M'exaspera.

—Quina gorra més maca —diu en to burleta en Lawrie, i s'allunya a grans gambades.

Resisteixo la temptació de tirar-li al cap una de les galetes que han quedat més dures... però d'un pèl.

—No li facis cas —diu la Sarah—. Aquest paio sempre es lleva amb el peu esquerre.

—Què?

—Doncs això —diu, arronsant les espatlles—. És una cosa d'aquelles que diu la gent. Està enfadat amb el món. Reparteix mocs a tothom. No t'ho prenguis com una qüestió personal.

Els mestres se'ns acosten i compren els pocs pastissos que queden per a la sala de professors; mentrestant, jo reparteixo la resta de fullets a qualsevol que vulgui agafar-los.

—Aquí hi ha d'haver vint lliures, almenys —diu la Sarah, mirant la llauna dels diners amb un somriure, i, de sobte, començo a dubtar, decebuda. De fet, vint lliures tampoc no són tants diners, sobretot si tenim en compte tota la farina, els ous, el sucre i el colorant que he hagut d'aportar per fer els pastissos. Amb això no n'hi ha prou per salvar els pandes gegants, n'estic força segura. Miro al voltant de la taula i m'adono que hi ha mitja dotzena de fullets sobre els pandes abandonats per terra, i encara em desanimo més.

Potser en realitat salvar el món amb pastissos és més difícil del que em pensava.

Miro empipada en Lawrie Marshall, que s'allunya amb passos pesants pel passadís. No crec que només es llevi amb el peu esquerre, sinó que està així totes les hores del dia, i també de la nit.